

# El viatge

Passejava un matí d'estiu com qualsevol altre. Els carrers de la Barceloneta estaven despertant lentament de l'embriaguesa de la nit anterior. Una riallada d'un grup de turistes va trencar el silenci. La platja semblava un punt distant envoltat del gris de l'asfalt. Eren les 8 del matí i les meves passes ressonaven a mida que avançaven per la vorera buida. Anava a la platja o això és el que jo pensava.

Sembla curiós les coses que recordo d'aquell dia. Recordo el grallar de les gavines o l'olor del mar, però no em puc recordar ni del dia ni del mes ni tan sols de l'any en què canviaria la meua vida per sempre.

Com deia abans, anava a la platja i quan estava a punt de creuar el carrer em va cridar l'atenció una foto petitona penjada a la façana de la cantonada. La vaig despenjar sense molta curiositat i una vegada la vaig tindre a la meua mà em vaig adonar que aquella foto era una foto meua.

Sí, una foto meua amb gent que mai no havia conegut. A la foto portava un vestit verd maragda amb floretes blanques i el meu cabell s'arremolinava amb el vent en un paisatge totalment desconegut. Amb mi hi havia dos nois petits i un home. Al darrere de la foto hi havia una nota escrita amb unes lletres tremoloses.

La nota deia:

"Patricia,

Ens veiem a la platja a la vora del mar. Ens trobaràs asseguts a la sorra. Fa molt de temps que no ens veiem. Estem molt contents de tornar a veure't."

Vaig fer un cop d'ull. No hi havia ningú pel carrer. Un grup de dones amb uns vestits cridaners em van somriure. Vaig tornar la meua mirada a la foto. Qui hauria deixat aquesta nota a la paret? Qui devien ser aquestes persones? Per què estava jo en aquella foto?

Vaig continuar caminant cap a la platja amb un pas molt més nerviós. El meu cor ressonava a mida que la platja es trobava cada vegada més propera. Quan vaig arribar-hi no vaig veure ningú. Hi havia un grup d'alemanys bevent cervesa i parlant tranquil·lament sota unes palmeres pelades.

Em vaig asseure sobre la sorra encara humida. Em vaig quedar penjada durant un bon temps mirant una ampolla buida brillant al sol. Després d'una hora, em vaig quedar dormida. Quan em vaig despertar, vaig sentir la calor d'un sol asfixiant.

Era la 1 de la tarda i vaig veure que portava un vestit verd maragda amb floretes blanques. El meu cabell s'arremolinava amb el vent però jo ja no era a la platja. Un desert sense fi es prolongava davant dels meus ulls. Em vaig aixecar. Al meu costat hi havia dos nois petits i un home. Els mateixos que havia vist a la foto de la cantonada. Em van donar la mà i em van conduir a l'interior d'un desert immens i desolat.

Mai no he tornat als carrers de Barcelona o a algun lloc que em fos familiar. Vaig començar un viatge sense temps a llocs molt distants. Un viatge del qual avui mateix encara no m'he despertat.